

IV NIKOLS

Kapi kiše
u šolji čaja

BEOGRAD

2025

17. mart, brvnara – nepoznato mesto, 17 h, drugi dan

O sudbini, ljubavi na prvi pogled i nezaboravnih deset meseci mog života; pad u crnu rupu; o knjigama koje menjaju sudbinu čitalaca; porodične tajne, očeve laži i majčine suze

Putokazi:

- osećaj radosti kad sam pronašao mleko u frižideru
- osećaj mira dok pišem dnevnik
- osećaj ispunjenosti tokom pisanja priče

Sećam se trenutka kad sam prvi put ugledao Anu. Odmah sam znao da je ljubav mog života. I bio sam svestan da me je Ana jedva primetila. Zapravo, zaboravila je moje ime sekundu nakon što sam ga izgovorio. Ipak, nisam brinuo. Jer vero-
vao sam u sudbinu.

Sećam se... Te prolećne večeri vetar je bio topao i lepljiv od mirisa cveća. Pun mesec obasjavao je grad i obećavao magičnu noć. Stajao sam pored šanka u velikoj bašti kafea. Mrzovoljno sam držao u ruci veliku staklenu čašu napunjenu gor-
kom tečnošću mutnozelene boje. Pored mene je prolazila reka nasmejanih ljudi koji su uzbuđeno razgovarali. Moje neraspoloženje polako je raslo. Smetale su mi pepeljare prepune pikavaca, koje konobari nisu stizali da zamene. Smetala mi je rege muzika, koja je bila suviše glasna. Smetao mi je nasmejani barmen, koji je svima preporučivao gorki koktel. A najviše od

svega mi je smetalo što sam još jednom dozvolio Lakiju da me ubedi da pođem s njim na otvaranje „fantastičnog kluba jer nas očekuje nezaboravno večer”.

Sećam se niske crvenokose devojke sa alkam u nosu – istovremeno je plakala i histerično vikala na dečka koji je sedeo pored mene. Iznenada se okrenula, a meni je staklena čaša izletela iz ruke. U neverici sam posmatrao zeleni koktel kako se razliva po mojim antilopskim cipelama. Tada sam shvatio kako je vreme da krenem kući. Brzim pogledom potražio sam Lakiju. Stajao je nedaleko od mene, veselo mi mahnuo i nemoćno slegnuo ramenima očima pokazujući prema visokoj plavuši koja mu je nešto šaputala i glasno se smejala. Letimično sam prešao pogledom preko njene duge crvene haljine, crvenih noktiju, tetovaže na desnoj ruci i dubokog dekoltea. Bilo mi je jasno da posmatram buduću devojku svog prijatelja, za koju će naredna tri meseca tvrditi da je njegova savršena polovina. Odlučnim koracima krenuo sam prema izlazu.

Nekoliko trenutaka kasnije osetio sam da mi se nečiji nokti zarivaju u mišicu. Iznenadeno sam se okrenuo i ugledao Laki-jevu buduću devojku kako mi se neodoljivo smeši. Promuklim glasom izgovorila je svoje ime, nežno me uhvatila pod ruku i šapnula veoma tiho da moram, apsolutno moram da upoznam njenu rođaku. Zbunjen, krenuo sam s njom, svestan pogleda koji su nas pratili dok je ona zavodljivo njihala kukovima. Duboko sam udahnuo razmišljajući o svojoj lošoj sreći. Veče je bilo potpuni promašaj i završiće se dosadnim razgovorom sa usamljenom rođakom. Zaustavili smo se pored okruglog stola u ćošku i tada sam ugledao Anu.

Dok mi je pružala ruku, znao sam da upoznajem ženu svog života. Promućao sam svoje ime i nasmešio se. Ana je neza-

interesovano klimnula glavom i prostrelila pogledom rođaku, koja je pokušavala neprimetno da se udalji.

„Mislim da oboje imamo isti problem. Ni ti ne želiš večeras da budeš ovde, zar ne?” bile su prve reči koje mi je uputila najlepša devojka na svetu.

Brzo sam klimnuo glavom i nasmejao se suviše glasno.

„Vidim da je i tebe šanker ubedio da probaš njegov zeleni koktel?“, rekao sam trudeći se da mi glas zvuči šaljivo.

Ana je otpila nekoliko gutljaja i uzvratila:

„Da, jedina dobra stvar u ovom klubu je koktel. Fantastičan je!”

Moja glava izdajnički je klimnula potvrdno. Deset minuta kasnije polako sam ispijao zelenu tečnost osećajući da lebdim iznad tla, nošen nekim čudnim silama. Najlepša devojka na svetu dodala je nekoliko kockica leda u svoju čašu i na trenutak me pogledala.

„Čime se baviš kad ne posećuješ rege klubove?”

Zadovoljan njenim interesovanjem, objasnio sam kako radim u finansijskom sektoru banke, da sam diplomirani ekonomista i da mi je uža specijalnost računovodstvo. Kratko je klimnula glavom i skrenula pogled. Zatim smo utonuli u tišinu.

Tokom našeg prvog susreta nekoliko puta sam započinjao neobavezan razgovor. Moje rečenice lebdele su u vazduhu i nestajale u dimu. Na pitanja sam dobijao kratke, neodređene odgovore. Konačno sam odustao od razgovora i počeo krišom da je posmatram.

Ana je imala savršen ten, istaknute jagodice, krupne bademaste oči i guste trepavice, koje su njen pogled činile istovremeno misterioznim i nežnim. Jedva primetne pege ublažavale su ozbiljan izraz njenog lica. Duga crna kosa u talasima prekrivala joj je ramena. Na sebi je imala belu, usku košulju i ta-

mne, ravne pantalone. Izrazito vitka, gracioznih pokreta, oko vrata je nosila bisernu ogrlicu, koja je isticala nežnost i mekoću njene kože. Poželeo sam da kažem nešto što će izazvati osmeh na tom divnom licu.

Iznenada se moj pogled susreo sa Aninim. U njenim očima video sam sebe i prvi put u životu postao sam svestan svog izgleda.

Bio sam suviše visok. I suviše mršav. Nisam voleo sport i na mom telu se to jasno videlo. Ten mi je bio suviše svetao, skoro proziran, a podočnjaci su se jasno ocrtavali. Oči su mi bile suviše plave i često su izgledale mutne. Kosa mi je bila suviše kovrdžava, a frizura čudna i nedefinisana. U celokupnoj mojoj pojavi nije bilo ničeg što bi privuklo pažnju devojke u koju sam se zaljubio na prvi pogled. Ali... verovao sam u sudbinu.

Ana i ja smo te večeri proveli zajedno tačno pedeset minuta. Iz njenih oskudnih odgovora saznao sam da je zaposlena kao menadžer u salonu lepote čiji je vlasnik njena majka. Poslednjih godinu dana pisala je modni blog. Volela je japansku kuhinju, sveže salate i bila odličan poznavalac vina. Uživala je u različitim sportovima, svakog jutra trčala sat vremena i vikendom odlazila na bazen. Slušala je Adele. Omiljeni pisci su joj DeLillo, Paul Auster, Updike i mogla je svakog dana da gleda filmove braće Coen.

Kada je DJ peti put pustio pesmu *Red, red wine*, prevrnula je očima i rekla:

„Neverovatno. Šta si ti slušao pre nego što si stigao večeras ovde?”

„Blondie. Jutros sam se probudio uz The Cure. A Armstronga volim otkad znam za sebe. Uz njega sam odrastao.”

Ana me je čudno pogledala i počela glasno da se smeje. Kao što sam i mislio, sa širokim osmehom njeno lice izgledalo je divno.

Izenenada, najlepša devojka na svetu pogledala je svoj elegantni ručni sat. Odlučno je ustala sa stolice i kratko rekla kako je krajnje vreme da krene kući. Osetio sam kako me obuzima panika. I mada sam čvrsto verovao u sudbinu, znao sam kako moram odmah nešto da učinim i pomognem joj da se ostvari.

„Pre nekoliko dana otvoren je tajlandski restoran i planirao sam sutra da ga posetim. Da li bi mi se pridružila na ručku?“, izgovorio sam u jednom dahu.

Ana me je zbunjeno posmatrala.

„Zašto?“

Nisam očekivao da će odgovoriti pitanjem. Nekoliko trenutaka sam ćutao, a onda su reči nekontrolisano počele da izlaze iz mene:

„Uživao sam u svakom trenutku razgovora s tobom. Mislim da si prijatna i kulturna. I mislim da si najlepša devojka koju sam ikada video. Znam da nisam ostavio naročit utisak na tebe, ali možda je to zbog atmosfere u ovom klubu. Ili zbog Boba Marleya. Zato bih bio veoma, veoma srećan ako bismo se još jednom videli.“

Ana je nekoliko puta u neverici odmahнула glavom. Između nas je zavládala ledena tišina.

„Razumem“, tiho sam rekao i ustao. Učinio sam sve što sam mogao i bilo je vreme da se povučem.

„Obožavam tajlandsku hranu. U koliko sati ćemo ručati?“, izgovorila je iznenada i čarobno mi se osmehnula. Od tog trenutka moj svet se preokrenuo.

Sledećih deset meseci ostalo mi je u sećanju obavijeno maglom. Pamtim prigušeni zvuk njenog smeha dok pričam anegdote s posla. Pamtim dodire njenih prstiju na obrazima pre nego što bi me poljubila. Boju njenih očiju dok šetamo mokrim ulicama posle kiše. Dani su imali zvuk pesama Adele i miris

chanel 5, koji je uvek nosila u torbi. Jutra su imala blago kiselo ukus Aninih usana od grejpfruta. Noći su mirisale na sveže salate i vino.

Meseci su vrtoglavo prolazili, a ja sam Anu voleo sve više. Jer moja devojka bila je savršena.

Voleo sam je zbog spremnosti da pomogne poznatim i nepoznatim ljudima. Uvek je davala novac uličnim muzičarima, pomagala starijim osobama da pređu ulicu i strpljivo objašnjavala strancima kako da pronađu deo grada koji su nespretno izgovarali. Voleo sam mir koji je Ana širila oko sebe. Zračila je samopouzdanjem i činilo se da svaku situaciju može da reši s lakoćom. Voleo sam Anu jer je nikada nisam čuo da se podsmeva bilo kome. Kad sam počeo da čitam njen blog, bilo mi je jasno zašto je svakim danom sve popularniji. Pisala je zanimljive i neobične članke. Svakog meseca sve veći broj ljudi joj je verovalo i pitalo je za savete. Moja devojka uvek je imala prave odgovore za sve.

Anina interesovanja obuhvatala su modu, enterijer i savremenu umetnost. Mobilni telefon, laptop i foto-aparat bili su njeni najbolji prijatelji. Knjige i dnevne novine čitala je na e-rideru. Ipak, posedovala je sve štampane brojeve britanskog *Vogue-a*. Imala je rokovnik u koji je zapisivala kratkoročne i dugoročne ciljeve, kao i načine da ih ostvari. Divio sam se njevoj disciplini i upornosti. Jer... već tada mi je bilo jasno da ćemo provesti ostatak života zajedno.

Ponekad me je Ana nazivala *moj dečko s druge planete*. Šaljivim glasom je govorila:

„Moj neverovatni dečko s druge planete! Jutra počinje uz Armstronga i kafu s puno šlaga, koju pije u krevetu. Zatim odlazi do trafike i kupuje novine. Prave, štampane novine. Moj dečko s druge planete potpuno je nezainteresovan za tehniku,

automobile i sport. Njegov telefon je toliko star da će uskoro postati antikviteta. Vikendom gleda dokumentarce, Džarmuša i Tornatorea. Moj dečko pod modom podrazumeva da njegova odeća i obuća budu kvalitetne i udobne. Savršena hrana mog vanzemaljca je komad sira i kriška hleba. A savršeno veće je kada obilazi antikvarnice po gradu i kupuje knjige kojima ispadaju listovi. Kakva sam ja srećnica!”

Prekretnica u našoj ljubavi dogodila se jedne večeri dok smo gledali film *Ozbiljan čovek*. Sedeli smo na trosedu u mom stanu, čvrsto zagrljeni, i jeli suši. Iznenada, Ana je zaustavila film, prodorno me pogledala i rekla:

„Ne dopada ti se, zar ne?”

Zbunjeno sam joj uzvratio pogled.

„Ne, nisam baš ljubitelj sušija. Pirinač nikad nisam voleo, a o sirovoj ribi ne želim ni da razmišljam. Ali kad jedemo zajedno, hrana ima drugačiji ukus. Naročito ako me hraniš štapićima.”

Glasno se nasmejala.

„Mislila sam na film.”

Osetio sam da su mi obrazi postali crveni. Trudio sam se da mi glas zvuči šaljivo:

„Grešiš. Uz filmove braće Coen najbolje se opuštam. Ponekad čak i zaspim.”

Ana se nije nasmejala. Polako je odložila štapiće i tanjir i tiho rekla:

„Sve češće razmišljam da je skoro neverovatno koliko smo različiti. I nije mi jasno...”, zastala je na trenutak zamišljeno me pogledavši, i nastavila: „Filipe, kako zamišljaš sebe za deset godina?”

Ti i ja... zagrljeni... šetamo i posmatramo zalazak sunca, želeo sam da odgovorim. Naravno, ćutao sam i očajnički pokušavao da smislim nešto realnije. I ambicioznije.

U razmišljanju me je prekinulo Anino pitanje:

„Koji su tvoji ciljevi?”

Osetio sam da me obuzima panika. Nisam imao hrabrosti da kažem Ani kako sam potpuno zadovoljan svojim životom. Posao u banci nije bio naročito zanimljiv, ali mi je u potpunosti odgovarao. Moja primanja su bila viša nego što sam mogao da potrošim. Posedovao sam udoban stan, ekonomičan automobil, i uštedevinu, koja se svake godine uvećavala. Radio sam po sedam sati dnevno i imao dovoljno vremena za susrete sa Anom, izlaske s Lakijem, ručkove s porodicom, večernje šetnje nepoznatim ulicama u potrazi za skrivenim antikvarnicama.

Ana je nastavila da priča, a ja sam prestao da dišem.

„Ponekad se pitam kako možemo da provodimo vreme zajedno ako se u svemu razlikujemo”, čuo sam Anine reči i prestao da osećam noge. Ruke. Telo.

„Ali tada se setim da ti i ja zajedno činimo savršeni balans”, završila je misao. Snažno sam je zagrljio i nežno poljubio. Obožavao sam svoju devojkicu i ona je to znala.

Nedelju dana kasnije, pre četiri godine, odlučio sam da zapišem Anu. Kupio sam verenički prsten koji je ona preporučila na svom blogu, rezervisao sto u njenom omiljenom restoranu i sa uzbuđenjem brojao sate do najvažnijeg momenta u mom životu.

Nikada neću zaboraviti trenutak kad je Ana odbila da se uda za mene. Činilo mi se da celokupan svet oko nas nestaje. Boje su postale mutne i polako se razlivala jedna u drugu. Zvuci su utihnuli. I činilo mi se da i ja polako nestajem.

Vetar sve snažnije duva i odnosi sećanja na najlepše mesece mog života. Zbunjeno se osvrćem. Postajem svestan tela, koje